Не облітай, молю, не відлітай!
Таке сліпуче світло листопаду…
Моя осіння птахо золота,
Не погаси калинові лампади.

Ще місяченько сипле на обрус
Краплини осяйного аметисту,
А вже ранковий вітер-сажотрус
Мете у безвість потьмяніле листя.

Погляну – й задихнуся від краси:
Природа мудра у своїй печалі,
І не віднімеш, і не додаси
Ані штриха в полотна досконалі.

Вона все знає, бачила, була,
Від наших ран розпачливо тремтіла,
Вона нас утішала як могла,
Вона нас піднімала як уміла.

Щодень нові являла нам дива,
І ми потроху вчились розуміти
За чим голосить ружа вітрова,
Міняючи відтінки оксамиту.

Вона до всіх заходила в двори,
А ми як риби, скинуті на сушу,
Вдихали в себе світло й кольори –
Немов додому повертали душу.

Наталя Дзюбенко-Мейс